

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Estrella de l'evangelització

El dia 31 de maig, solemnitat de la Pentecosta, se celebra el dia de l'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar. Enguany el seu lema és «Vers una renovada Pentecosta», en continuïtat amb el Congrés de Laics que es va celebrar el proppassat mes de febrer. Certament, celebrem aquesta jornada en un moment difícil i encara ple d'incertesa a causa de la pandèmia, però amb l'esperança posada en Crist ressuscitat, que camina amb nosaltres tots els dies fins a la fi del món. Maria, el dia de Pentecosta, «va presidir amb la seva pregària el començament de l'evangelització sota la influència de l'Esperit Sant. Que ella sigui l'estrella de l'evangelització sempre renovada que l'Església, dòcil al manament del Senyor, ha de promoure i de realitzar, sobretot en aquests temps difícils i plens d'esperança». És així com sant Pau VI es referia a Maria en l'Exhortació Apostòlica *Evangelii Nuntiandi*. Avui us convido, doncs, a reflexionar al costat de Maria.

Maria continua intercedint com a Mare a favor dels homes. Així va fer-ho a Canà de Galilea (Jn 4,1-11) davant les serioses dificultats d'aquella família, i semblantment avui intercedeix per tants fills seus que no tenen fe o cerquen la felicitat on no hi és. I a nosaltres ens indica com a aquells servidors a Canà que fem el que ell ens digui. La mediació de Maria en l'acció evangelitzadora ajuda a portar els evangelitzats fins a Crist, per a rebre la salvació, perquè en ella tot condueix a Crist, tot remet al seu Fill, a contemplar-lo, a escoltar-lo, a acollir-lo, a seguir-lo.

Crist és en veritat l'evangeli viu i el primer evangelitzador, i ens ha estat donat per Maria. Ella és la primera evangelitzada i la primera evangelitzadora per la seva missió en el pla diví de salvació, ja que amb la seva vida i amb la seva paraula

esdevé testimoni d'allò que Déu ha obrat a favor dels éssers humans en ella i per ella. Tota la seva vida serà el testimoni vivent d'una vida entregada tota ella a Jesucrist i a la seva obra salvadora. Ella ens ajuda a interpretar també avui els esdeveniments que vivim sota la llum del

seu Fill Jesús, i ens ajuda a créixer en l'esperança que és imprescindible en l'obra de l'evangelització.

Maria és Estrella i Mare de l'Evangelització, tal com ens ho assenyala el papa Francesc en les paraules finals de l'Exhortació Apostòlica *Evangelii Gaudium*. Ella va aplegar els deixebles i va fer possible la irrupció missionera de la Pentecosta. És la Mare de l'Església evangelitzadora que ha d'inspirar la nostra activitat de difusió de l'Evangeli. La Mare ens ensenya i ens ajuda a ésser profundament contemplatius, lliurats sense reserves a la missió evangelitzadora, valents per a trobar nous camins en l'anunci de Crist.

Nosaltres som els apòstols de Jesucrist en la societat del segle XXI, enviats a anunciar l'Evangeli als nostres contemporanis. El Senyor ens envia a ser els seus testimonis enmig del món, enmig del nostre petit món, del nostre entorn més concret. Si vivim l'experiència del nostre encontre amb ell, la nostra paraula esdevindrà portadora de força, d'alegria, de seguretat, de sinceritat, d'esperança i serem ocasió de trobament amb Crist per a aquells que ens trobem en el camí. La responsabilitat de la nostra missió és gran. Però en aquesta missió no estem sols, perquè també ens acompanya Maria, Estrella i Mare de l'Evangelització.

Ella ens ajudarà a viure una renovada Pentecosta, a viure com a Poble de Déu en sortida, en comunió fraterna, dedicant-nos a l'obra de la missió evangelitzadora des del primer anunci, portant a la pràctica l'acompanyament personal i pastoral, promovent la formació dels fidels laics i fent-nos presents en la vida pública com el ferment enmig de la massa, oferint la nostra fe i donant raó de la nostra esperança.

ENTREVISTA

La felicitat de 50 anys

RAMON RIBERA-MARINÉ

El dilluns de Pentecosta de 1970, el P. Ramon Ribera-Mariné, OSB, va professar com a monjo de Montserrat. Un cop complerts 50 anys, es considera una persona feliç: «He ajudat a ser testimoni del creixement de força persones amb les quals m'hi he creuat, amb la gestió, el mestratge i la companyonia, i això m'omple de felicitat, sí!», assegura. Demà, renovarà el seu compromís amb la comunitat durant la missa conventual.

De totes les tasques que ha desenvolupat a la comunitat, de quina n'està més satisfet?

Som jardiners, i cal fer el possible perquè el jardí faci goig. Que m'hi senti bé depèn de la meua actitud. He fet moltes coses: formador dels monjos joves, responsable de la comunitat de Sant Miquel de Cuixà, prior a Montserrat, gestor de la Casa d'Espiritualitat del Miracle, a més d'ensenyar Bíblia... El tracte amb molta gent n'és el denominador comú! Contràriament al que pensava, aquesta m'ha estat la salvació.

La seva fe està lligada a la muntanya. Per què té aquest lligam tan fort amb la natura?

A més de raons familiars —Mn. Jaume Oliveras, creador de la Matagalls-Montserrat i pioner del pirineisme, era germà de la meua àvia—, la natura a la muntanya ha estat la meua escola d'humanitat, una invitació a intentar sobrepassar els meus petits límits i, meravella, l'esforç és recompensat sovint amb moments de comunió intensa, i d'epifania. Altrament dit, la natura és un camp d'entrenament de la vida, i un llibre obert que cal saber llegir.

També és un estudiós dels salms. Per què són importants per a la pregària?

Sí, també als salms, que em són importants com a pregària, hi he arribat per atzar, diguem que m'hi vaig trobar. Com tota bona poesia, són un pou sense fons d'on es pot treure aigua renovada. He tingut la sort, també, d'arribar dels primers a la comprensió del Salteri com un llibre articulat, i és un goig de veure com es multipliquen els sentits dels salms. Preguar amb paraules d'un altre, donar vida a un altre, és tan gran!

Oscar Bardají i Martí

DIÒCESI DE TERRASSA

Lliçons de dos mesos de confinament

P. RODOLF PUIGDOLLERS I NOBLOM, SchP

Rector de les parròquies de Santa Maria del Jaire (La Torreta) i Sant Sadurní de la Roca del Vallès, i doctor en Teologia

No tan sols hem de viure la realitat, sinó també procurar aprendre d'aquestes vivències. Portem més de dos mesos de confinament, dins d'una pandèmia que mai havíem viscut. Quines coses anem aprenent aquests dies? De què em vull recordar després? En la meua llibreta de notes he apuntat cinc lliçons:

1. Déu per damunt de tot. He experimentat la feblesa, la incertesa, la por. En molts moments no sabia de qui m'havia de fiar. Però una cosa, per a mi, ha quedat clara: Déu no falla mai, ni abandona i, per tant, ell es troba per damunt de tot. He viscut la Pasqua de Jesús potser com mai. En ell ha d'estar sempre la meua confiança. En aquesta vida i també en el més enllà.

2. Cal mesures preventives. El coneixement de les mesures preventives necessàries és quelcom important. La disciplina en el manteniment d'aquestes mesures és una forma de protecció i, al mateix temps, una gran mostra de respecte i amor als altres. Això ho he apuntat no tan sols com a mesures higièniques, sinó també com a mesures d'ordre espiritual. Si la integritat de la salut l'hem de defensar de formes tan estrictes, molt més encara la salut espiritual.

3. Interioritat activa. He viscut aquests dies molt de silenci, he tingut de viure tot sol sense sortir de casa, se'm va espantillar la TV uns dies abans que tot comencés.

He palpat com moltes coses desprenen del meu interior. Els mitjans de comunicació, el cinema, la música i fins i tot, moltes vegades, la pedagogia, es dediquen a estimular els sentits. L'efecte, potser no volgut, és que estem esperant estímuls exteriors per a moure'ns interiorment. Cal mantenir una interioritat activa, i això depèn de cadascú. Una sobrietat en els estímuls és moltes vegades una gran benedició.

4. Un sol cor i una sola ànima. Durant aquests dies m'he apropat a un màxim de metre i mig. He viscut sense abraçades, petons, estretes de mà. Però potser m'he sentit més unit que mai amb els altres, fins i tot amb aquells que no coneixia o amb qui habitualment no em tracto. La unitat d'una societat o d'una comunitat cristiana no està en trobar-se en un mateix espai, sinó en tenir un sol cor.

5. Conèixer el do de Déu. L'oracle de Delfos deia: «Conèixet a tu mateix». Jesús, a la samaritana, va més enllà i li diu: «Si coneguessis el do de Déu» (Jn 4,10). Aquests dies hem viscut sense assemblees eucarístiques, sense sagraments, sense església reunida. He vist les reaccions i els sentiments de tantes persones. Hem enyorat i valorat moltes coses que potser habitualment ni ens fixem, o fins i tot considerem superades. Val la pena prendre'n nota, per a quan les circumstàncies siguin diferents.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Confinados con nuestra Madre

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En el cenáculo de Jerusalén, en aquel grupo de grandes amigos del Señor, se cernía el peligro. Estaban atemorizados, se veían bajo una amenaza que los podía llevar incluso a la muerte, no sabían detrás de que esquina les acechaba el riesgo. Se habían reunido y estaban encerrados, ¡confinados! Pero, no estaban solos, con ellos estaba la Señora, la Madre, la *mamá*, la Mujer. «Ahí tienes a tu Madre, ahí tienes a tu Hijo» (cfr. Jn 19,26-27).

Contaban con la promesa del Señor: «le pediré al Padre que os dé otro Paráclito» y con su presencia: «Sabréis que yo estoy en mi Padre, y vosotros en mí y yo en vosotros» (Jn 14, 16 y 20).

Las jornadas transcurrirían entre temor, prudencia, cuidado mutuo; se fortalece-

rían sus vínculos de familia de Jesús, de Iglesia. Era un vivir a diario, en servicio, y quizás hasta en buen humor; en confianza, en especial con la Madre. Todos oraban junto a María. La promesa se cumplió, el Espíritu llenaba la casa y se volcaba sobre cada uno de ellos.

A la Virgen, la Mujer, le rogamos que nos acompañe en nuestro confinamiento y en las fases de desescalada; que nos ayude a ser *iglesia doméstica*, comunidades orantes dispuestas a acoger los consuelos y el impulso del Espíritu. Especialmente se lo pedimos mañana en la «Celebración de la Bienaventurada Virgen María Madre de la Iglesia» instituida por el Papa para «incrementar el sentido materno de la Iglesia, y la genuina piedad mariana» (Decreto 11-02-18).

Lectures de la missa diària i santoral

1. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.)

(Comença la Setmana IX de durant l'any) [Gn 3,9-15.20 (o bé: Ac 1,12-14) / Sl 86 / Jn 19,25-34]. Be-naurada Verge Maria, Mare de l'Església. Sant Justí (s. II), mr. samarità, escriptor eclesialístic. Sant Ignasi (Íñigo), abat castellà; sant Flor.

2. ■ Dimarts [2Pe 3,12-15a.17-18 / Sl 89 / Mc 12,13-17]. Sant Marcel·lí i sant Pere, mrs. romans (s. IV). Sants Germà, Paulí, Just i Sici, mrs. venerats a Girona. Sant Eugeni I, papa (654-657); sants Potí, Blàndina i companys, mrs. a Lió.

3. ■ Dimecres [2Tm 1,1-3.6-12 / Sl 122 / Mc 12,18-27]. Sant Carles Luanga i companys, mrs. a Uganda (1885-1887). Sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Burgos; santa Oliva, vg.; sant Joan Grande, rel. Hospitalari; santa Clotilde, reina francesa.

4. □ Dijous [Gn 22,9-18 (o bé: He 10,4-10) / Sl 39 / Mt 26,36-42]. Jesucrist, gran sacerdot per sempre. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Carracciolo, prev., fund. Caracciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Noemí i Rut, sogra i nora, segons la Bíblia.

5. ■ Divendres [2Tm 3,10-17 / Sl 118 / Mc 12,35-37]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda. Sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.

6. ■ Dissabte [2Tm 4,1-8 / Sl 70 / Mc 12,38-44]. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120). Sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe. Beat Josep M. Peris (1889-1936, nat a Cinctorres, bisbat de Tortosa), mr., rector del Seminari de Barcelona.

7. □ † Diumenge vinent, La Santíssima Trinitat (lit. hores: 2a setm.)

[Ex 34,4b-6.8-9 / Sl: Dn 52 / 2Co 13,11-13 / Jn 3,16-18]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremond, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

Intencions del Sant Pare per al mes de juny

Perquè els qui pateixen trobin camins de vida i es deixin acaronar pel cor de Jesús.

DIUMENGE DE PENTECOSTA

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «¿No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, ¿com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües».

Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneix el Senyor, ànima meua. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 20,19-23)

Al vespre d'aquell diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó».

Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Hch 2,1-11)

Al cumplirse el día de Pentecostés, estaban todos juntos en el mismo lugar. De repente, se produjo desde el cielo un estruendo, como de viento que soplaban fuertemente, y llenó toda la casa donde se encontraban sentados. Vieron aparecer unas lenguas, como llamaradas, que se dividían, posándose encima de cada uno de ellos. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en otras lenguas, según el Espíritu les concedía manifestarse. Residían entonces en Jerusalén judíos devotos venidos de todos los pueblos que hay bajo el cielo. Al oírse este ruido, acudió la multitud y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propia lengua. Estaban todos estupefactos y admirados, diciendo: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno de nosotros los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partes, medos, elamitas y habitantes de Mesopotamia, de Judea y Capadocia, del Ponto y Asia, de Frigia y Panfilia, de Egipto y de la zona de Libia que limita con Cirene; hay ciudadanos romanos forasteros, tanto judíos como prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las grandezas de Dios en nuestra propia lengua».

Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu espíritu, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre. / goce el Señor con sus obras; / que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,3b-7.12-13)

Hermanos: Nadie puede decir: «Jesús es Señor», sino por el Espíritu Santo. Y hay diversidad de carismas, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de actuaciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. Pero a cada cual se lo otorga la manifestación del Espíritu para el bien común. Pues, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Pues todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos».

«Rebeu l'Esperit Sant»

Pentecosta (1612-1614) de Juan Bautista Maíno. Museu del Prado, Madrid (Espanya)

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Hem arribat al final de la cinquantena pasqual. La manifestació del Ressuscitat als seus deixebles va assolir la fi amb la seva glorificació al costat del Pare, i va arribar el temps de l'Església amb el do de l'Esperit Sant.

Pentecosta, el mateix que l'Epifania al final de les celebracions de la manifestació del Fill de Déu en la nostra carn, clausura la cinquantena durant la qual hem vingut celebrant la Pasqua de Crist. L'encarnació del Fill de Déu en la persona de Jesucrist i la seva resurrecció i glorificació estan en estreta relació. Totes dues són etapes decisives de la història de la salvació, que culminarà amb el retorn del Senyor al final dels temps, que recordem cada any en l'Advent.

La festa de la Pentecosta celebra el misteri de Déu, que en el seu Esperit ha obrat la salvació per mitjà del seu Fill Jesucrist. Però la Pentecosta celebra també el misteri de l'Església, comunitat de deixebles que formem el cos terrenal de Crist. Per això, l'Evangelí ens presenta Jesús parlant als apòstols de la seva nova situació en el món després de la seva glorificació. Crist passa al Pare però no abandona els seus. Ens envia l'Esperit Sant, el Defensor, l'Esperit de pau i de perdó, l'Esperit d'unitat, l'Esperit de valentia missionera. I és l'Esperit qui ens guia a través dels temps pel camí que condueix a la resurrecció, al costat de Crist i al costat del Pare. I és que l'Esperit ens condueix a compartir la mateixa vida, la mateixa missió i la mateixa destinació de Jesucrist.

L'Esperit que van rebre els apòstols es dona també a tots els creients. La Pentecosta no és un esdeveniment del passat, com tampoc ho és la resurrecció de Crist. És un esdeveniment permanent: el Ressuscitat continua present i operant entre nosaltres per mitjà del seu Esperit que sosté la nostra vida, impulsa la nostra acció en el món, i anima la nostra vida de comunitat, la vida de totes les nostres comunitats cristianes estesa pel món al llarg dels segles.

L'Esperit, anunciat per Jesús en arribar «l'hora de passar d'aquest món al Pare», i rebut pels apòstols «en arribar el dia de la Pentecosta» anima i guia la nostra vida de cristians. L'Església, cos de Crist, es construeix d'aquesta manera en la unitat i pot anunciar l'Evangelí a tota la terra per la força de la seva predicació i del seu testimoni. Donem gràcies a Déu pel do del seu Esperit a través de Crist Ressuscitat.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 31 de maig, a les 10 h. Presideix la Missa de Pentecosta a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola amb motiu de la celebració del Rocío a Catalunya. **A les 20 h,** presideix la Missa a la Catedral amb motiu de la seva festa titular i de la Jornada de l'Apostolat Seglar.

Dissabte dia 6. Presideix el Ple Nacional del Moviment de Cursets de Cristiandad d'Espanya per via telemàtica.

Diumenge dia 7 de juny, a les 12 h. Presideix la Missa a la Catedral.

En la pau de Crist

Gna. Antonia Roldán Grau, salesiana. Va morir a Sabadell el dia 23 d'abril, als 92 anys d'edat i 60 de vida religiosa.

Notícies

Mons. Saiz Meneses celebra la solemnitat de l'Ascensió a la Catedral. El diumenge 24 de maig, Mons Saiz Meneses va presidir la solemnitat de l'Ascensió a la Catedral a les 12 h. El temple estava ple tot complint les normes d'aforament d'un terç. En la seva homilia va reflexionar sobre el sentit de l'Ascensió i com il·lumina les nostres vides en aquesta situació pandèmica. Recordà que aquest virus ens ha obligat a fer un *reset* en la vida cristiana per fer-la més espiritual i centrada en Déu, més austera i més solidària.

Celebració del Rocío a Catalunya. El cap de setmana de Pentecosta se celebren els actes de Nuestra Señora

del Rocío, venerada en el seu Santuari a Almonte (Huelva).

A Catalunya se celebra amb una romeria, des de fa diversos anys, a Terrassa que aplega diverses *Hermandades del Rocío*. Enguany no és possible de fer la romeria sinó que Mons. Saiz Meneses presidirà la Missa a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola amb l'assistència dels *Presidentes y Hermanos Mayores de las Hermandades de Nuestra Señora del Rocío de la FECAC (Federación de Entidades Culturales Andaluzas en Cataluña)*. Les *Hermandades* de la diòcesi de Terrassa que participen són: *Hermandad de Nuestra Señora del Rocío de Cerdanyola, Hermandad de Nuestra Señora del Rocío de Rubí, Hermandad de Nuestra Señora del Rocío de Badía del Vallés, Hermandad de Nuestra Señora del Rocío*

Romeria del Rocío 2019

de Terrassa i Hermandad de Nuestra Señora de las Arenas – Voces del Camino – de Terrassa.

En la diòcesi, a més, hi ha la *Hermandad de Nuestra Señora del Rocío de Sabadell*, que és filial de la *Hermandad de Nuestra Señora del Rocío de Almonte (Huelva)*. Aquesta *Hermandad* participa cada any en la Romeria que té lloc a l'aldea del Rocío.

Informacions

Corpus Christi. El diumenge 14 de juny, l'Església celebra la solemnitat del Cos i la Sang de Crist. Enguany la celebració i processó es farà a l'interior dels temples. A la Catedral, a les 19 h, Mons. Saiz Meneses presidirà la celebració de l'Eucaristia i la Processó a l'interior del temple.

Apostolat de l'Oració. Aquesta associació promou l'oració entre els cristians a través de les intencions de pregària assenyalades pel Sant Pare cada mes. Es disposa de material gràfic (cartells, fulletons, etc.) i digital (vídeo). Es pot demanar a: apostoladooracion@gmail.com

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Estrella de la evangelización

El día 31 de mayo, solemnitad de Pentecostés, se celebra el Día de la Acción Católica y del Apostolado Seglar. Este año tiene como lema «Hacia un renovado Pentecostés», en continuidad con el Congreso de Laicos celebrado el pasado mes de febrero. Ciertamente, celebramos esta jornada en un momento difícil y todavía incierto a causa de la pandemia, pero manteniendo la esperanza en Cristo resucitado, que camina con nosotros todos los días hasta el fin del mundo. María, el día de Pentecostés, «presidió con su oración el comienzo de la evangelización bajo el influjo del Espíritu Santo. Sea Ella la estrella de la evangelización siempre renovada que la Iglesia, dócil al mandato del Señor, debe promover y realizar, sobre todo en estos tiempos difíciles y llenos de esperanza». Así se refería a María san Pablo VI en la conclusión de la Exhortación Apostólica *Evangelii Nuntiandi*. Os invito hoy pues a reflexionar, de la mano de María.

María sigue intercediendo como Madre en favor de los hombres. Lo

hizo en Caná de Galilea (Jn 2,1-11) porque aquella familia se hallaba en un serio aprieto, y hoy también intercede por tantos hijos suyos que no tienen fe o buscan la felicidad donde no la pueden hallar. Y a nosotros nos indica como a aquellos sirvientes de Caná que hagamos lo que él nos diga. La mediación de María en la acción evangelizadora tiende a llevar a los evangelizados hasta Cristo, para que reciban la salvación, porque en ella todo conduce a Cristo, todo remite a su Hijo, a contemplarlo, a escucharlo, a acogerlo, a seguirlo.

Cristo es verdaderamente el evangelio vivo y el primer evangelizador, y nos ha sido dado por María. Ella es la primera evangelizada y la primera evangelizadora por su misión en el plan divino de salvación, ya que con su vida y su palabra es testimonio de lo que Dios ha obrado en favor de los seres humanos en ella y por ella. Toda su vida será un testimonio vivo de una vida entera entregada a Jesucristo y a su obra salvadora. Ella nos ayu-

da, pues, a interpretar también hoy nuestros acontecimientos bajo la luz de su Hijo Jesús, y nos ayuda a crecer en la esperanza, que es imprescindible en la obra de la evangelización.

María es Estrella y Madre de la Evangelización, tal como nos señala el papa Francisco en las palabras finales de la Exhortación Apostólica *Evangelii Gaudium*. Ella reunió a los discípulos e hizo posible la irrupción misionera en Pentecostés. Es la Madre de la Iglesia evangelizadora que debe inspirar nuestra actividad de anuncio del Evangelio. La Madre nos enseñará y nos ayudará a ser profundamente contemplativos, entregados sin reservas a la misión evangelizadora, audaces para encontrar caminos nuevos en el anuncio de Cristo.

Nosotros somos los apóstoles de Jesucristo en la sociedad del siglo XXI, enviados a anunciar el Evangelio a nuestros contemporáneos. El Señor nos envía a ser sus testigos en medio del mundo, en me-

dio de nuestro pequeño mundo, de nuestro entorno más concreto. Si vivimos la experiencia de encuentro con él, nuestra palabra será portadora de fuerza, de alegría, de seguridad, de sinceridad, de esperanza, y seremos ocasión de encuentro con Cristo para aquellos que se crucen en nuestro camino.

La responsabilidad de nuestra misión es grande. Pero en esta misión no estamos solos, porque también nos acompaña María, Estrella y Madre de la Evangelización.

Ella nos ayudará a vivir en un renovado Pentecostés, a vivir como Pueblo de Dios en salida, en comunión fraterna, aplicándonos en la obra de la misión evangelizadora desde el primer anuncio, llevando a la práctica el acompañamiento personal y pastoral, promoviendo la formación de los fieles laicos y haciéndonos presentes en la vida pública como el fermento en medio de la masa, ofreciendo nuestra fe y dando razón de nuestra esperanza.